

KRAJSKÝ SOUD V HRADCI KRÁLOVÉ
DOŠLO osobně - poštouhod
30-04-2012
.....krátpříloh
.....kolky

1 To 8/2012

Toto rozhodnutí nabylo právní moci:
výrok dne
výrok dne **12. 04. 2012**
a je vykonatelné dnem **12. 04. 2012**

V Hradci Králové
dne **30. 05. 2012**

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Vrchní soud v Praze projednal 12. dubna 2012 v senátě složeném z předsedy JUDr. Karla Šemíka a soudců JUDr. Blanky Kozelkové, CSc. a JUDr. Vladimíra Krále ve veřejném zasedání odvolání obžalovaného [redacted] proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové z 21. října 2011, č.j. 4 T 6/2009-1296 a rozhodl **t a k t o** :

Napadený rozsudek se dle § 258 odst.2 tr.ř. z důvodu uvedeného v § 258 odst. 1 písm. d) tr.ř. **z r u š u j e** v celém výroku o trestu.

Podle § 259 odst.3 tr.ř. se **z n o v u r o z h o d u j e** tak, že

obžalovaný [redacted], nar. [redacted],

se při nezměněném výroku o vině **o d s u z u j e** dle § 234 odst. 3 tr.zákoníku **k trestu odnětí svobody** v trvání **tří let**, jehož výkon se dle § 81 odst. 1 a § 82 odst. 1 tr.zákoníku **podmíněně odkládá na zkušební dobu čtyř let.**

O d ů v o d n ě n í:

Napadeným rozsudkem byl obžalovaný [redacted] uznán vinným zločinem neoprávněného opatření, padělání a pozměnění platebního prostředku dle § 234 odst. 3 alinea druhá tr. zákoníku, za užití § 238 téhož zákona, jehož se dopustil tím, že od [redacted] 2006 do [redacted] 2008 s vědomím, že se jedná o padělané písemnosti, obsahující padělané podpisy [redacted] nepsané vlastní rukou [redacted], a to směnku vlastní, vystavenou údajně 27.2.2006 v [redacted] na 4.000 000,-Kč se splatností „na viděnou“ v jeho

prospěch jako směnečného věřitele, dohodu o směně, vztahující se k této směnce údajně z téhož dne a jednostranný zápočtový list datovaný 28.3.2007, vyrovnávající pohledávku [redacted] 4.500.000,-Kč za obžalovaným s pohledávkou obžalovaného 4.000.000,-Kč za [redacted], když obsah listin též neodpovídal realitě vzájemných vztahů, tyto listiny použil 14.10.2008 jako přílohy, stvrzující podání jednak Obvodnímu soudu pro Prahu 5 ve věci návrhu na vydání předběžného opatření o upuštění od dražebního jednání, nařízeného na 22.10.2008 exekutorkou dr. Karasovou, jejímž předmětem měly být nemovitosti v jeho vlastnictví, jednak Okresnímu soudu v Trutnově ve věci sp.zn. 17 Nc 3972/2006, jako žádost o odklad provedení výkonu rozhodnutí s návrhem o částečné zastavení již nařízeného výkonu rozhodnutí, kterým byla povolena exekuce na jeho majetku k uspokojení pohledávky 4.500.000,-Kč, postoupené původním věřitelem Agroplast, a.s. smluvně 22.5.2006 na [redacted], čímž způsobil i odklad nařízené exekuce, přičemž jeho návrh byl usnesením Krajského soudu v Hradci Králové z 9.7.2009, sp.zn. 26 Co 250/2009-281 zamítnut. Za uvedený zločin a za trestný čin podvodu dle § 250 odst. 1, 2 tr.zák., jímž byl uznán vinným rozsudkem Okresního soudu v Trutnově z 29.9.2009, sp.zn. 3 T 147/2009, byl dle § 234 odst. 3 a § 43 odst.2 tr. zákoníku odsouzen k souhrnnému trestu odnětí svobody na tři roky, s podmíněným odkladem jeho výkonu dle § 81 odst. 1 a § 82 odst. 1 cit.zák. na zkušební dobu čtyř roků, za současného zrušení výroku o trestu v posléze zmíněném rozsudku i navazujících výroků. Poškozený [redacted] byl dle § 229 odst. 1 tr.ř. odkázán s nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

Proti tomuto rozsudku podal obžalovaný prostřednictvím obhájce včas odvolání, do vý- roků o vině i o trestu, které bylo dodatečně písemně odůvodněno. Dle tohoto odůvodnění odvolání – po stručné rekapitulaci dosavadního řízení a obsahu napadeného rozsudku - lze zjištěný skutkový stav hodnotit nejen tak, že poškozený neměl zájem exekuci oddalovat a o existenci rozhodných dokladů neměl tedy povědomost, ale i tak, že pokud uměl svůj podpis „zkomolit“, bylo v jeho zájmu uplatnění těchto dokumentů s následným zpochybněním jejich autentičnosti. Pokud je zpochybněn svědek [redacted], poukaz na to, že obžalovaný přes žádost policie nepožadoval směnku zpět, lze zvažovat při posuzování postupu obžalovaného, ne ale z hlediska věrohodnosti svědka. Pochybní jsou spíše svědkové podporující poškozeného. Svědek [redacted] nemůže ani identifikovat hotel, o němž se jednalo. V případě svědka [redacted] je zřejmé, že právník má hodnotit doklady a ne zjišťovat případné zatopení pozemků. Ke dni 14.3.2006 pak lze uvést, že je nepochopitelné, že tolik lidí bylo na staveništi, kde byl investorem syn obžalovaného, ač bylo známo, že staveniště ještě nelze převzít, navíc se pak odjelo až do [redacted] sepsat protokol, což bylo zcela zbytečné. Dále je poukazováno na to, že v rozporu s výrokem dle odůvodnění obžalovaný směnku i vytvořil – tedy se v tomto směru věří svědkům [redacted] a [redacted], ač poškozený měl být tehdy zcela jinde a nemohl dokumenty podepsat. Dokazování zůstalo neúplné, zejména nebyl slyšen zpracovatel revizního posudku, což by bylo namístě vzhledem k možnosti, že padělky mohl vyhotovit [redacted] sám. V spojení s tím byla připojena v kopiích i trestní oznámení více osob, dle nichž [redacted] zfalšoval jejich podpisy s žádostí o zrušení pojistných smluv u pojišťovny [redacted]. Ohledně trestu bylo poukázáno na to, že při podstatně mírnějším právním posouzení věci - pouze dle § 234 odst. 3 tr. zákoníku s trestní sazbou 3 roky až 8 let - v porovnání s předchozím rozsudkem - § 250 odst.1, 3 písm. b) a § 140 odst. 2 tehdejšího tr.zák. se sazbou 5 až 10 let - byl nyní uložen stejný trest, což je nezdůvodnitelné, když prvním rozsudkem byl dokonce uložen trest pod spodní hranicí trestní sazby. Bylo proto závěrem odvolání navrženo dle § 258 odst. 1 písm. b), c), e) tr.ř. napadený rozsudek zrušit a věc vrátit k novému projednání a rozhodnutí.

Vrchní soud v Praze přezkoumal napadený rozsudek i řízení mu přecházející z hlediska vytýkaných vad, když pro napadení výroku o vině bylo třeba přezkoumat i výrok o náhradě škody, výslovně nenapadený, přičemž bylo přihlíženo i k vadám nevytýkaným, pokud měly vliv na správnost napadených výroků. Odvolací soud ještě doplnil dokazování provedením důkazu usnesením o osvědčení ve zkušební době podmíněného odsouzení ve věci, ohledně níž byl soudem prvního stupně uložen souhrnný trest. Dále zjistil, že pokud jde o obsah příloh k odvolání, podaná trestní oznámení obžalovaného i dalších osob na poškozeného nevedla k zahájení trestního stíhání vůči poškozenému, když je nelze posuzovat ani jako jakkoli měnící závěry soudu prvního stupně, pokud jde o posuzování věrohodnosti jednotlivých důkazů, zejména výpovědi obžalovaného a poškozeného.

Po přezkoumání věci odvolací soud shledal, že soud prvního stupně při svém posledním rozhodování vycházel – při plném respektování práv obhajoby – toliko z procesně bezchybně provedených důkazů, když již nepřihlížel k obsahu důkazů, provedených, jak dříve konstatoval odvolací soud, v rozporu s trestním řádem (tak zejména vysvětlení dle § 158 tr.ř.). Dokazování bylo také provedeno v dostatečném rozsahu, když soud prvního stupně, vzhledem k rozporům mezi důkazy, spíše naopak prověřoval i skutečnosti, mající k předmětu řízení již vztah více vzdálený, aby tak ovšem ověřil věrohodnost důkazů podporujících závěry obžaloby či obhajoby. Další dokazování již reálně nepřichází v úvahu. I odvolací soud má za to, že nebyl důvod vyslýchat ještě zpracovatele ústavního znaleckého posudku (§ 110 odst. 2 tr.ř.). Důkaz byl v zásadě správně proveden postupem dle § 213 tr.ř. a se zřetelem na zevrubnost tohoto posudku, když jeho zpracovatelé měli k dispozici po dlouhou dobu celý obsah trestního spisu, který jim byl zaslán, nelze očekávat, že od výslechu osob, které posudek zpracovaly, by bylo možno získat jakékoli další pro věc podstatné informace. To platí i pokud jde o závěr posudku, připouštějící hypoteticky možnost vyhotovení sporných podpisů poškozeným [redacted]. Tak tomu je i proto, že ani obžalovaný, ani svědkové [redacted] a [redacted] nepopisují žádné obtahování průsvitu podpisu poškozeným [redacted] nebo jiný nesporně nápadný způsob podepisování, k čemuž by v naznačeném případě muselo dojít. Souhlas obžalovaného a státního zástupce ve smyslu § 211 odst. 5 tr.ř. nebyl třeba, neboť toto ustanovení se týká posudku, podaného znalcem-fyzickou osobou, nikoli ústavem, zatímco důkaz ústavním posudkem se provádí jako důkaz listinný.

Na podkladě provedených důkazů zjistil pak soud prvního stupně skutkový děj správně – že totiž na směnce i na dalších dokladech nejsou pravé podpisy poškozeného a že obžalovaný, s vědomím padělanosti podpisů, s listinami nakládal jakoby byly opatřeny pravými podpisy, tedy je jako takové použil. Použití, resp. udání, směnky je mu kladeno za vinu již prvním odsuzujícím rozsudkem z 22.12.2009, když právní věta odpovídá § 140 odst. 2 alinea druhá tehdy účinného trestního zákona, jak je také při označení trestného činu ve výroku shodně uvedeno, byť formulace užitá tehdy při popisu skutku – nechal vytvořit – by nasvědčovala možnosti posouzení věci dle fakticky závažnějšího ustanovení aliney prvé uvedeného ustanovení, třeba jen jako návodu, jak na to již dříve odvolací soud upozorňoval.. Vzhledem i k poněkud jinému znění nyní přezkoumávaného (výroku) rozsudku - přitom u obou rozsudků došlo k přezkoumání jen z podnětu odvolání obžalovaného, což má dopad plynoucí z ustanovení § 259 odst. 4 tr.ř. - třeba vycházet z toho, že obžalovanému je možno klást za vinu toliko použití, nikoli i vyhotovení padělku, čemuž by mohly nasvědčovat i výroky o vině neodpovídající údaje v odůvodnění zejména na stranách 4 a 40 rozsudku. Tato nevhodně užitá formulace je ovšem v rozporu jak s výrokiem o vině, tak i s jinými částmi odůvodnění, zejména i se závěry, jimiž soud prvního stupně odůvodňoval právní posouzení věci, včetně úvah, jimiž vyloučil možnost mírnějšího posouzení věci dle § 234 odst. 2 nového

tr.zák. – opakovaně na str. 41. Obžalovaný tedy padělku směnky použil a soud prvního stupně správně dovodil, že věděl, že podpisy „[redacted]“ jsou padělány, když jmenovaný listiny nepodepsal, přičemž obžalovanému není – a nemůže být - kladeno za vinu vyhotovení padělku (že „padělal nebo pozměnil“).

Skutková zjištění soudu prvního stupně jsou tedy s uvedeným upřesněním správná a lze odkázat na podrobné odůvodnění napadeného rozsudku, s nímž se lze v zásadě ztotožnit. Soud prvního stupně se podrobně zabýval rozpornými důkazy a v souladu se zásadami ústnosti a bezprostřednosti (§ 2 odst.11, 12 tr.ř.) měl vytvořeny podmínky k jejich hodnocení ve smyslu § 2 odst. 6 tr.ř.S jeho logickými úvahami souhlasí i soud odvolací. Se zřetelem na obsah odvolání lze zdůraznit, popř. doplnit, ještě následující.

Ohledně 17.2.2006 svědek [redacted] nevěděl jenom název hotelu, což je s časovým odstupem akceptovatelné, když nakonec ani k prodeji nedošlo – jméno obce ale znal. Navíc - pokud by měl svědčit křivě, asi by jméno hotelu, o němž má mluvit, věděl. K 24.2.2006 lze sice souhlasit s obhajobou, že by se právní pomoc zřejmě obešla bez prohlídky pozemků, pokud ale bylo třeba dle úvah poškozeného a svědka [redacted] se přesvědčit o jejich poloze a případném zatopení přehradní nádrží, když zřejmě navštívili i příslušný obecní úřad, není tato cesta poškozeného nevysvětlitelná. Posléze k 14.3.2006 lze uvést, že poškozený měl po návratu z dovolené vyzvednout stavební povolení – že toto povolení nebylo vydáno, se zúčastnění a na staveništi přítomní dozvěděli až tam, na místě. Pokud tam již zůstali, staveniště několikamilionové investice v prudším svahu si prohlíželi a zaměřovali, není na tom nic nepochopitelného, stejně jako na následné cestě do kanceláře stavební firmy. Navíc lze připomenout i listinné doklady, potvrzující údaje svědků. Námitky, uplatněné v tomto směru v odvolání, neshledal tedy odvolací soud důvodnými.

Pokud jde o svědky, podporující obhajobu, je pravdou, že také nelze jednoduše a bez dalšího označit jejich údaje za nepravdivé, nicméně v tomto případě byly zjištěny skutečnosti, jejich věrohodnost zpochybňující. Tak ohledně svědka [redacted] stojí za zmínku, že o tom, že z bývalého pracoviště zná poškozeného, se v první výpovědi u vyšetřovatele vůbec nezmiňuje a vysvětlení, že na to nebyl tázán, akceptovat nelze. Pokud jde o svědka [redacted], ohledně jednání z 14.3.2006 nejenže neuvádí nic zvláštního o samotném podpisu – pomalé psaní podpisů, popř. obtahování jiného podpisu (ostatně nic takového neuvádí ani obžalovaný, ani svědek [redacted], v rozporu i se znaleckými posudky, včetně revizního), ale také se při popisu události a dokonce i při výčtu přítomných vůbec nezmiňuje o [redacted]. Ten ale měl být přítomen, měl se podílet na manipulaci s předem připravenými listinami a na vyhotovování kopií – přesto o něm svědek [redacted] neuvedl ani slovo. Jak již uvedl soud prvního stupně, rozporně vypovídal svědek [redacted], a to i v rámci téže výpovědi před soudem, nejen o důvodu zničení směnky, ale i ohledně důvodu, proč ji vůbec k sobě vzal a odvezl do [redacted] – č.l. 801, 802, 811: v spojení s půjčkou [redacted] společnosti firmě obžalovaného jako jakousi zástavu, či prostě do úschovy, aby se k ní nedostal poškozený [redacted]. Rozdílne vypovídal i ohledně toho, jaké listiny vlastně údajně převzal.Přitom dle uvedeného svědka obžalovanému řekl o zničení směnky na přelomu dubna a května 2009 – aniž by uváděl cokoli o tom, že by ji předtím po něm obžalovaný, již od 18.12.2008 stíhaný, požadoval. Obžalovaný ostatně ve výslechu 25.3.2009 uvedl, že doklady předloží do 3.4.2009, aniž by se i on tehdy jakkoli zmínil, že je dal jiné osobě, která je má ve [redacted]. Soubor všech těchto nesrovnalostí, včetně rozporných údajů svědka, kolik dokladů vůbec převzal, pak činí výpověď svědka [redacted] z hlediska obhajoby obžalovaného nerozhodnou a nevěrohodnou, jak konstatoval a posuzoval ji již soud prvního stupně. Je otázkou, zda vůbec zmiňované doklady, zejména i spornou směnku, u sebe vůbec někdy měl. Menší nesrovnalosti lze zjistit

i u dalších svědků – svědek [REDAKCE] nejednoznačně uváděl, kolikrát v restauraci obžalovaný byl, svědek [REDAKCE] se nestará o to, aby mu obžalovaný vrátil půjčené peníze ani několik let po splatnosti a žádné aktivní kroky v tomto směru nepodniká. Přitom při údajném postupném předání 1,6 milionu korun měl mít obžalovaný 17.2.2006 k dispozici již 2,4 milionu korun – otázkou je, proč je nedal poškozenému všechny, byť to lze vysvětlovat různě. Pozoruhodné je přitom i to, že se obžalovaný až do 14.10.2008 nijak nebrání poukazem na poškozeným vystavenou směnku, ať již by předložil prvotní původní padělek (existoval-li vůbec, zejména podstatně dříve než 14.10.2008) nebo jen další okopírované vyhotovení. I pokud další padělek předal věřiteli [REDAKCE] (č.l. 159, č.l. 526) a měl případně i další vyhotovení, mohl směnkou v původním vyhotovení (pokud by to, co lze označit za originál padělku, měl k dispozici) či dalším vyhotovením argumentovat již podstatně dříve. Asi nejvýznamnější skutečností svědčící proti obžalovanému je to, že po jak 27.2.2006 (den datování vystavení směnky), tak i po 14.3.2006 (podepsání směnky a dalších listin poškozeným), dokonce opakovaně dluh, platbou 4.000.000,-Kč a směnkou vystavenou poškozeným [REDAKCE] v podstatě vlastně vyrovnaný, uznává, a to - v druhém případě formou notářského zápisu: nejprve 30.5.2006 (v odůvodnění napadeného rozsudku uváděna vedle správného i chybná data 30.4. a 30.6.2006 na stranách 5 a 20), pak, i s údaji o způsobu splácení, 25.1.2007. Kdyby byla obhajoba obžalovaného pravdivá, nic takového by určitě neudělal. Proč tak opakovaně postupoval, obžalovaný vlastně nijak nevysvětlil, když za akceptovatelné třeba alespoň pro jeho obhajobu, nelze považovat ani vysvětlení obžalovaným podané (č.l. 529). K tomu lze jen dodat, že nejen společník obžalovaného, ale i on sám byl tímto opakovaným uznáním závazku – vlastně tedy ze strany obžalovaného podvodným jednáním - poškozen. Uvedené okolnosti, zpochybňující výpovědi svědků, podporující obhajobu obžalovaného, pak nemohly zůstat bez vlivu i na posuzování věrohodnosti písemností, těmito svědky předložených – diáře a další, i když samy o sobě izolovaně posuzovány tyto osobní záznamy pochybnost vzbuzovat nemusí.

Všechny tyto uvedené skutečnosti pak důvodně vedly soud prvního stupně k závěru o nevěrohodnosti obhajoby obžalovaného, že podpisy [REDAKCE] jsou pravé. To platí i proto, že dalším důležitým důkazem jsou písmoznalecké expertizy, zejména revizní ústavní posudek. K nim třeba k odůvodnění napadeného rozsudku uvést, že ani jeden z posudků nedospívá k závěru, že sporné podpisy jsou pravými podpisy poškozeného, přičemž posudek znalce Mgr. Klapače se od dalších dvou liší zejména mírou určitosti závěru o padělání podpisů. Za potřebné považuje odvolací soud zdůraznit to, že pokud zmíněný znalec poukazuje na to, že mezi srovnávacími podpisy poškozeného zjistil i takový, který je psaný přerušovaným tahem (č.l. 725, č.l. 1225), lze k tomu dodat, že v případě čitelného, tzv. textového podpisu, jde o zcela jinou kategorii ve srovnání s tzv. nacvičeným podpisem (jak uvedla ve výslechu i znalkyně dr. Musilová), když i napojení po iniciále „■“ je odlišné – obdobně spíše rozdílné než shodné je popisované rozpojení u písmene „■“. V podrobnostech lze odkázat na ústavní posudek, zejména na č.l. 1224 a 1225. Zdůraznit lze i další pasáže tohoto posudku, např. pokud se zabývají iniciálami „■“ a „■“ (oblost či lomivost tahů, míra plynulosti, existence drobného skobovitého zátrhu či tupé nasazení u „■“), jakož i další závěry tohoto posudku. I uvedené expertizy tedy vyvracejí tvrzení obžalovaného, když již i soud prvního stupně uvádí, že ani svědek [REDAKCE] - ani další údajně 14.3.2006 podpisování přítomní- nic neuváděl o nápadně neobvyklém způsobu podpisování poškozeného, jak na to již i odvolací soud poukazoval. To třeba zdůraznit i se zřetelem na to, že i revizní ústavní posudek se zmiňuje o hypotetické možnosti, že sporné podpisy napsal poškozený – se zřetelem i k těmto dalším důkazům ovšem nutno mít toto teoretické uvažování za neodpovídající skutečnému průběhu událostí a za možnost provedenými důkazy vyloučenou.

Na podkladě provedených důkazů, zejména pokud tyto důkazy nejsou hodnoceny izolovaně, ale ve vzájemných souvislostech, došel tedy i odvolací soud k závěru, že poškozený směnku, datovanou 27.2.2006 tehdy, ani zmíněný den, ani jindy, zejména ne ani 14.3.2006, či pak později, až do 14.10.2008 (data obou podání soudům s dovoláním se sporných dokumentů), nepodepsal. Směnka tedy existovala pouze jako padělek, zjevně ve více vyhotoveních. Obdobně též poškozený nepřevzal peníze a nepodepsal ani další dvě listiny, též, pro úplné a výstižné popsání skutkového děje, rozhodného pro právní posouzení věci, uvedené také ve výroku o vině napadeného rozsudku. To nelze soudu prvního stupně vytýkat, když ovšem výrok o vině, konkrétně popis skutku, mohl být v napadeném rozsudku poněkud stručnější a stylisticky vhodněji formulován. To však na jeho věcnou správnost nemá žádný vliv a není ani důvod kvůli tomu výrok o vině rušit a nahrazovat případně lépe formulovaným výrokiem odvolacího soudu, obsahově ovšem týmž.

Na výroku o vině v napadeném rozsudku nebylo tedy co měnit, když byl shledán i odvolacím soudem v zásadě správným, včetně posouzení věci dle nové, pro obžalovaného příznivější právní úpravy. V tomto směru lze rovněž v zásadě odkázat na odůvodnění napadeného rozsudku, s nímž se i odvolací soud ztotožňuje. Lze jen zdůraznit, že obžalovaný použil padělané doklady včetně směnky, jichž se v podáních soudu dovolával a připojil je jako přílohy, způsobem odpovídajícím tomu, že směnka jako cenný papír představuje majetkovou hodnotu, a v řízení o výkon rozhodnutí byl také v prvním stupni, u Okresního soudu v Trutnově, úspěšný – usnesení na č.l. 347. Tímto rozhodnutím (až později v odvolacím řízení pozměněným - č.l. 351), byl dle návrhu obžalovaného zhodnocen dopad obsahu padělku předložené směnky na výkon rozhodnutí (s tím, že je vhodné vyčkat na výsledky trestního řízení), zejména se zřetelem na úpravu zániku závazku započtením dle § 580 obč. zákoníku, což má význam i v řízení o výkon rozhodnutí. I z toho je zřejmé, že šlo o použití padělané směnky jako pravé způsobem, jaký ustanovení § 234 odst. 3 alinea druhá tr.zákoníku má na mysli tam užitým výrazem „použije“. Tím třeba rozumět netoliko uvedení do oběhu obdobného peněžnímu styku, ale i použití jiné, pokud má či alespoň může mít nějaké právně významné důsledky- zejména třeba i použití v soudním řízení k dosažení rozhodnutí soudu, příznivého tomu, kdo takto směnku předloží se záměrem určitého rozhodnutí soudu dosáhnout. K tomu také v řízení před soudem prvního stupně v skutku došlo rozhodnutím o odkladu exekuce, jak se tohoto obžalovaný tehdy domáhal. Dodát lze pak již jen to, že také i odvolací soud má – při užití § 238 tr.zák.- za případné a správnější užití § 234 odst. 3 aliny druhé tr.zák., nikoli § 233 odst. 2 aliny druhé tr.zák., a ztotožnil se v tomto směru se závěrem soudu prvního stupně.

Soud prvního stupně také v době, kdy rozhodoval, nepochybil ani ve výroku o trestu, který také správně uložil jako souhrnný, neboť projednávané trestné činnosti se obžalovaný dopustil předtím, než mu byl 24.8.2009 doručen ve věci Okresního soudu v Trutnově, sp.zn.3 T 147/2009, trestní příkaz z 13.8.2009 a přes podání odporu nakonec k odsouzení obžalovaného v této věci došlo. Jak ale bylo zjištěno v odvolacím řízení, usnesením z 19.3.2012 bylo rozhodnuto, že se obžalovaný v zkušební době podmíněného odsouzení osvědčil a hledí se na něho, jakoby nebyl odsouzen (§ 83 odst. 4 tr. zákoníku, shodně dříve § 60 odst. 4 tr.zákona). V takovém případě ale nelze již ukládat souhrnný trest - § 43 odst. 4 tr.zákoníku (obdobně dříve § 35 odst. 3 tr.zákona).

Odvolací soud tedy dle § 258 odst. 1 písm. d), odst. 2 tr.ř. zrušil v napadeném rozsudku jako oddělitelný celý výrok o trestu a rozhodl o uložení trestu znovu. Uložil obžalovanému trest co do druhu a výměry shodný, jako v napadeném rozsudku, když vycházel z obdobných úvah, jako soud prvního stupně – s tou již zmíněnou změnou, že trest

neukládal jako souhrnný, i za předchozí trestnou činnost. K tomu lze k věci ještě dodat, že v předchozím rozsudku z 22.12.2009, před účinností nynější právní úpravy a při vyslovení viny i pokusem trestného činu podvodu dle § 8 odst. 1, § 250 odst. 1, 3 písm. b) tr.zák. tehdy účinného, byl obžalovanému uložen obdobný trest, lišící se jen tím, že podmíněné odsouzení bylo vysloveno s dohledem, jak to tehdy právní úprava vyžadovala. Trest byl ovšem tehdy uložen s použitím ustanovení § 40 odst. 1 tr.zák., tedy pod dolní hranicí trestní sazby. K takovému postupu ovšem nyní odvolací soud neshledal důvod, když dřívější trest lze považovat spíše za nepřiměřeně mírný a při nynějším rozhodování odvolací soud neshledal důvody pro mimořádné snížení trestu dle § 58 nynějšího tr.zák. Byl proto opět uložen trest odnětí svobody na tři roky, tedy na spodní hranici trestní sazby, podmíněně odložený na zkušební dobu, vyměřenou v téže délce, jako v napadeném rozsudku, když ani v tomto směru nepovažoval odvolací soud za potřebné její délku měnit, a to ani se zřetelem na to, že trest není ukládán jakou souhrnný. I tak je totiž trest co do druhu a výměry přiměřený a není důvodu jej zmírňovat, přičemž nedošlo ani k porušení ustanovení § 259 odst. 4 tr.ř. (tak č. 4/1998 Sb.r.tr.).

Nedotčen zůstal v napadeném rozsudku vedle výroku o vině i oddělitelný výrok o odkázání poškozeného s nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních, když nebylo důvodu na něm cokoli měnit.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí není další řádný opravný prostředek přípustný.

Lze proti němu podat dovolání. To může podat nejvyšší státní zástupce v prospěch i v neprospěch obžalovaného, nebo obžalovaný prostřednictvím obhájce, jinak se takové podání nepovažuje za dovolání, byť i tak bylo označeno. Dovolání lze podat do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti němuž směřuje, u soudu, který ve věci rozhodl v prvním stupni. Rozhoduje o něm Nejvyšší soud. Nutný obsah dovolání je vymezen v § 265f tr.ř.

V Praze 12. dubna 2012

Předseda senátu:
JUDr. Karel Šemík, v.r.

